

Christianus. Crusius.

Joh. Friderico. Christo. Professore. Xipiensis. musis. et. saluti.
litterarum. carissimo. sibi. et. omnibus. doctrina. et. elegantiarum.
studiosis. estimatissimo. erga. sapientiam. et. bonam. mentem. mores.
litteras. earumque. amantes. atque. eos. inter. erga. se. ipsum. egregie.
animato. benivolentissimo.

S. D. P.

Quod me cupidius fortassis, quam verecundius, tuæ benevolentia et
amori offeram, non debebis, vir præstantissime, audaciam, cuius vocabulum, non
crimen, merui, ^{in me} suspicere. Cum enim ingeneratus mihi litterarum amor, eorum-
que, qui per has suum nomen sanctius præstitere, veneratio, facile adhuc
effecerint, ut incautior, quam pro hac mea ætate aut sæculi fastidiis ratio,
suadebat, his sacris cultorem et me ipsum ingererem: quomodo potuisse pu-
tas fieri, ut non tua perspecta vitæ integritas atque omnis generis suffe-
ctura officii virtus; generosum honestatis studium; morum modestia et
moderatio; animi candor; ingenii vigor, solertia et venustas; consuetudi-
nis denique, sermonis, et oris ad omnem comitatem facilitatemque
composita ac decens dignitas: illæ ad summam omnes, quas tanta idoles
habet, quasque ne amplius memorarem, tuæ verecundia, non conscrip-
tionis meæ, tribuendum fuit, illecebæ; hæc, inquam, ut me talem potissi-
mum non sollicitarent, devincirentque tibi maiorem in modum? Quæ
omnia cum mihi præclaram quoque spem affirmassent, fore, ut tu iure
tuo, quo poteras ignotum arcere, uti nolles; longiorem moram ab impati-
ente huius desiderii animo non impetraui. Neque enim nunc demum ad
tuam amicitiam mihi ianuam aliquam patefieri optavi; qui, si vel repulse in
ea metum mihi propositum sensissem, nunquam tamen minoris, quam faci-
o, fecissem tui amorem observantiamque. Itaque si non causam, ac excusationem
certe habebis, si Noctium tuarum, quas a Musis olim castissimas ad solam lit-
terarum integritatem sanctitatemque vindicandam impetraisti, lectione incen-
sus ad te misero quedam ingenii mei pericula, quæ non aliqua similitudine
tecum mea, sed similitudinis amore, ni improbum sit, adfectavi. Quam iuve-
nilem meam licentiam, si aliquando coram castigare, si rectoria abs te ipso
impetrari, non dedignabere, satis certum argumentum habebis, meam tibi non
displicuisse curiosam insipientiam. Apud Tacitum Ann. III. XLVI. 4. sic vulgi
et exemplarium ms. lectionem emendavi: *quanto pecunia dices et voluptati-
bus opulentos, tanto magis imbelles. Ad duos evincite et fugientibus consisti-
te.* Qui hæc hoc modo legerit, nonne meminisse debet, Tacitum horum ver-
borum sententia certasse cum Thucydide? cuius locum ex l. VII. bell. Pe-
lop. perscribam: *οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν πρὸς οὐρανὸν ἄνθρωπος πᾶσι τοῖς*

πω διαφύει, τστς αλοι φευοιλας φευσοι; quam figuram iam ante Sallustius bell. Jugurth. II. latine vertit hoc modo: neu paterentur hostes fugientes vincere. Ne vero quisquam latinitatis rationem requirat in hac verbi consistere significatione et constructione, legendus est J. F. Gronovius ad Senecam Epist. XIII. p. 214. volumine forma minoris. Quod enim alii dicere consistere cum aliquo, Tacito libuit licuitque, ni fallor, novare, ut fieret consistere alicui. Adde si opus, Liuium I. I. cum instructa acies constitissent. At enim qui hominum de hoc loco erat vulgo opinio? quid Jac. Gronovius tentarit, nondividi. Quod Heinsius Ryckio persuaserat, ut pro vulgari consilite scriberet consulite, inconsideratissimum est, cum Silii consilium adeo non fuerit fufis deus consulere, ut reliquias eorum partim sua manu mori coegerit, partim villa, in quam confugerant, incendio exstinxerit. praeterea magnus ille vir nimis poeticam, ut ubique fere solet, linguam daret historico. Quod si tamen qui Heinsio similis nemini, quam poeta, credere malit, quam usitatum hoc veteribus οξυμοσπορ fuerit, ut dicerent de imbellibus, eos fugiendo vincere, fugientes pugnare; cum fugientibus consistere aliquos: Vucani sequentes de Parthis versus adscribo ex l. VIII. v. 380.

Pugna levis, bellumque fugax, turmaeque vagantes,

Et melior cessisse loco, quam pelleri, miles. v. Curtius l. III. c. XVI. n. 5.

Apud Julium Caesarem, quem ego non magis sapienter bellasse, quam perspicue sedate et cum summo splendore et ornamentis coniuncta lenitate scripsisse existimo locus quidam sola nativa, ut opinor, simplicitate omnibus, qui in eum commentarios videre, gaude fuit, ut ingenii temeritatem et situs provinciae Romanorum in Gallia antiquae ignoracionem proderent. Is locus perscriptus est l. I. de bello Gall.